

Na Gosposvetskem polji.

... lapides clamabunt.
Luk. XIX. 40.

Pomladna zôra na okoli
Oživlja góro in ravan,
A jaz ob kamnatem prestoli
Sam sredi cvetja zrêm teman.

Molčé še drobne ptice v gaji,
Po drevji listje še molčí.
Le kamen, kamen tu v ograji,
On glásno, jáсно govori.

On govori, in v času davnem
Ostavlja duh mi svoj pogléd,
Ko v Korotanu staroslavnem
Kmet bil gospod, gospod je kmet.

Ko sveti veri in pravici
Prostó izbrani knez udan
S kaljenim mečem je v desnici
Za pravdo vdove stopal v bran.

Sedaj? — Sam samcat na planjavi,
Mogočnih dedov boren vnuk,
Spominjam se o prošli slavi
Seánjih bed, sedanjih muk:

»Ma sveti veri« samosilnik,
»Ma sveti veri« v kruto moč,
S katero na podanca tilnik
Poklada jarem stiskujoč.

Ne brani tu se pravda vdove,
Rodú se pravda tu teptá —
Kdaj pač otrla boš okove,
Ti Večna Pravda iz nebá? . . .

Zorislav.

Zlá beseda.

Da znala bi, kako me spekla
Iz tvojih ust beseda zlá,
Nikdar ne bila bi je rekla
In ne mučila mi srca.

Če v noči mrzla slana pade,
Cvetice pestre pokoučá,
In z žitom kmetu zlate nade
Uniči toča iz nebá.

Valčé se z góre plaz sneženi
Pot dela si podirajoč,
In iz oblakov blisk ognjeni
Vzdiguje plamen iznad koč.

A kar nam slana strè in toča;
Kar blisk uniči ali plaz,
Nesreča je sicer pekoča,
A hiter ji zdravnik je čas!

Beseda zlá pa s kruto silo
Pekoč in žgoč nam v srci tlí,
Zdravilo ji je pod gomilo,
Zdravnika ji na zemlji ní!

Fr. Gestrin.

